

TOBLERONE PERFUMAT

— Ens trobarem a faltar, no?

Tanco la porta dels trenta metres quadrats sense finestres que m'han fet de niu durant els últims mesos mentre deixo la teva pregunta òrfena de resposta. Inspiro profundament i surto, sense temptacions de mirar enrere, a buscar un Nissan amb matrícula americana. Per resseguir, aquesta vegada amb una total desconeguda al volant, el camí que vam fer plegats el dia que vaig aterrar per començar la nostra aventura. Per resseguir, aquesta vegada amb els ulls negats, el camí que em torna al punt de partida. Però a cada metre que més m'allunyo de tu, més sento que m'acosto a mi mateixa.

— Where are you going?

— To the airport, please.

— Going on vacation?

— No, flying back home.

Després de confessar-li a la taxista que me'n torno a Barcelona, i rebre la mítica que si Messi i paella i siesta per resposta, em poso els auriculars per culminar la conversa que ara mateix no necessito. Faig *play* a la llista de reproducció que sempre m'acompanya quan viatjo sola i desconnecto *ipso facto* de la Terra. Quan trec el cap per la finestreta per sentir l'aire humit per última vegada, descobreixo les mirades dels

gratacels que anem deixant enrere. M'imagino que dels seus laterals en surten unes mans que m'acomiaten, sense tenir clar si es tracta d'un fins aviat o un adeu per sempre.

— Cash or card? — La conductora del Nissan ja no fa servir el to amable amb què m'ha obert la porta, suposo que perquè fa vint minuts que he desconnectat de la conversa.

Li dono tot l'efectiu que porto a sobre. L'experiència m'adverteix que, un cop a casa, ja no en podré fer res d'aquests bitllets que em queden. I el cor em confirma, amb un convenciment *in crescendo* a cada segon que passa, que no els necessitaré més i que el millor que puc fer és treure-me'ls del moneder, que als viatges transoceànics no es recomana tragar coses innecessàries.

— Have a great day! — Sembla que els quaranta dòlars de propina li han alegrat el dia. Els nostres ulls es troben al retrovisor, uns plens de goig i els altres plens de pena. Tot just ara s'adona que avui no era el millor dia per tanta xerrera.

— You too. Thank you. — Tanco la porta, estiro la maleta groga del maleter deixant que caigui a terra, total no hi duc res gaire important, i li dic adeu amb un somriure més aviat fals i forçat.

Per primer cop a la vida he fet cas al suggeriment de la pàgina web d'Iberia. *Quan es tracta de vols internacionals, es reco-*

mana l'arribada a l'aeroport tres hores abans. No he volgut exprémer els últims minuts que ens quedaven, ni t'he demanat que m'acostessis a l'aeroport per menjar-nos a petons davant del rètol de sortides. I és ara que miro el rellotge quan veig que no falten tres hores perquè surti el vol, en falten quatre. I és ara que soc conscient que he marxat corrents de l'apartament sense finestres que la meva hipòtesi es confirma. A cada metre que més m'allunyo de tu, més sento que m'acosto a mi mateixa.

— Ens trobarem a faltar, no? — Tot i això, tot i sentir-me una mica més lliure, no em puc desfer de la teva veu vestida de llàgrimes. Impossible desentendre'm de la pregunta que he deixat sense resposta, impossible oblidar la teva mirada humida que demana a crits l'amor que fa mesos m'hauria resultat tan fàcil entregar-te. I a mesura que avanço per la terminal u amb la motxilla a l'esquena i la maleta arrossegant al darrere, els records em bombardegen. Mentre camino ens descobreixo mesos enrere en aquest mateix passadís, fonent-nos en l'abraçada després de la teva espera per dur-me a la que s'havia de convertir en casa. Ens veig enèrgics, brillants, ansiosos per encetar el que ens venia. I a mesura que avanço m'adono que sí, que ens trobarem a faltar, però no sé si més del que em trobo a faltar a mi mateixa.

Accelero el pas com a mètode de defensa davant de tots aquests pensaments que pretenen fer-me canviar d'idea a úl-

tima hora. Accelerero el pas per arribar a la cua, ensenyar el passaport, passar el control i, per fi, entrar dins del paradís per excel·lència de les cremes cares, els licors i els Toblerone. No, el Duty Free no ho cura tot, però està clar que em farà passar aquestes quatre hores d'espera que em queden d'una manera molt més amena.

La cua pel control de seguretat, llarguíssima. La possibilitat de canviar d'opinió mentre espero, còsmica. Aquests vuitanta minuts de dilació que s'anuncien a la pantalla poden resultar ser de gran ajuda o de gran inconvenient per la voràgine que porto a dintre. Nits de pel·li i manta, excursions cada diumenge, poder anar amb calces per casa. Però el teu apartament, la teva feina i el teu cotxe. Aquesta aventura que havia de ser nostra ha resultat ser més teva que meva. La teva taula de surf, la teva família i els teus companys de feina. L'aventura a la qual em vaig acoblar per amor ara m'expatria. I jo mateixa m'aïllo i estic disposada a acomiadar-me'n per tal de conservar la poca dignitat que em queda després d'haver-ho deixat tot per amor dos mesos enrere.

— Gerard, em sap greu, però marxo a viure als Estats Units. A la meva parella li han ofert una feina brutal i jo he decidit que me'n vaig amb ell a provar sort. — Vaig canviar la feina per un any sabàtic, la família per més intimitat entre nosaltres, les amigues per estones eternes d'introspecció amb mi mateixa. I ara què? Hauria de tornar enrere? Trucar a la propietària del

Nissan blau i dir-li si els quaranta dòlars de propina es poden bescanviar per repetir els vint minuts de trajecte? Enviar-te un missatge per dir-te que segur que ens trobarem a faltar i que de seguida tornaré a anar en calces per l'estudi sense fines-tres? Aguanta, la cua sembla que avança més de pressa del que predeia la pantalla. Aguanta, aviat passaràs el control de seguretat i ja no hi haurà marxa enrere.

M'adono que a cada metre que avança la cua infinita, més gran es fa la distància que ens separa. Observo el meu voltant en un intent de distreure el cap que només barrina. Analitzo cada gest dels individus que tinc al davant i intento trobar una mirada de complicitat, algú que també necessiti escapar d'aquest aeroport. I només veig abraçades que culminen viatges dignes d'àlbum de fotos, petons que assegurin que es veuran aviat, llàgrimes que deixen clar que es trobaran a faltar. I, d'entre tota aquesta parafernàlia, busco desesperadament algú amb qui connectar. Algú que encara cregui que quan pugues a un avió deixes a terra tots els mals per marxar volant. Alguna il·lusa que esperi, com jo, amb candeletes, aterrar a la seva ciutat d'arribada per tornar a començar.

— Madam, we don't have all day. — La veu rancia del noi que m'ha de revisar el passaport talla amb totes i cada una de les connexions neuronals que maquino dins del meu cap per acabar de decidir si de veritat vull o no vull marxar. Li entrego el document d'identitat i, sense ni mirar-se'l, em deixa passar.

Les possibilitats de recular van desapareixent a cada passa que faig cap endavant. I, a mesura que avanço, la ràbia continguda es converteix en malenconia de veure que tot el que havia de ser s'està esfumant. Ja no serà.

Estiro la safata grisa i hi deixo les Converse negres, les arracades, el cinturó i el mòbil. N'agafo una altra i hi poso la maleta que no he volgut facturar i la ronyonera amb el passaport i el moneder. Les empeno cap al tub que determinarà si m'he oblidat de treure'n l'ampolleta d'aigua que, en aquesta situació, et converteix en il·legal, i em dispeno a travessar la porta que delatarà la bomba nuclear que porto a dins. Però res, llum verda. *Next please*. Soc l'única que sap que, dins meu, tinc una granada a punt d'explotar. I mentre desfaig tota l'operació del control de seguretat soc conscient que no he dubtat ni un segon a passar. I mentre em cordo les Converse i em torno a posar el cinturó sento com arriba el moment que temia. Tres, dos, u. Exploto. Cosa dolenta fora del ventre i les llàgrimes començen a desfil·lar riu avall per l'abisme de les meves galtes. Ningú s'immuta, però no em sorprèn, els aeroports, com els hospitals, són el lloc perfecte per posar-te a plorar sense que ningú et miri estranyat.

Gasto mig paquet de Kleenex que ja sabia que hauria d'utilitzar i, abans de dirigir-me cap al paradís lliure de taxes, faig una parada tècnica per posar-me els auriculars sense fils i buscar una *playlist* que em proporcioni el xut d'empoderament

que necessito ara mateix. No em costa gaire trobar-la, últimament he hagut de recórrer bastant a aquesta llista que jo mateixa he titulat com "Ets la puta crack" al meu Spotify. Premo el *play* i, a ritme del "I can buy myself flowers" que fa uns mesos es va fer viral, entro decidida a buscar el prisma triangular de xocolata amb llet i trossets d'ametlla que m'ha d'amenitzar l'espera. I abans de pagar, passo per la secció de perfums a ruixar-me amb alguna essència que em faci sentir una mica més forta i poderosa. Alguna aroma que em reconfirmi que la decisió que he pres és la correcta, i que no me'n pene- diré de la resposta que estic a punt de teclejar.

Ens trobarem a faltar molt, però necessito marxar... Abans d'enviar, repasso cada lletra i decideixo esborrar els punts suspensius. No hi ha dubte, no hi ha resposta oberta, és un punt final. A cada metre que m'allunyo de tu, més sento que m'acosto a mi mateixa.